Svijet ljudi i institucija koje nepokolebljivo griješe u svemu važnome, u svakome trenutku

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/svijet-ljudi-i-institucija-koje.html

Ono što smatraju važnim je trivijalno i pogrešno. Ono što pretpostavljaju dokazano pogrešnim, ne samo da je ispravno nego je i zasljepljujuće očito i najpodlijem umu. Ono što smatraju utemeljno na dokazima je jednostavno pogrešno pretpostavljeno...

Svaka njihova nova ideja je pogrešna i štetna; sve što žele ukinuti je bolje od onoga s čime to pokušavaju zamijeniti...

Ljudi kojima se dive su isfabricirani lažnjaci – među ljudima koje preziru su sveci i kreativni geniji.

Njihova ideja ljepote je visceralno ružna – ulažu velika sredstva i trud kako bi podigli odvratne beskorisne zgrade i konstruirali bezuspješne tehnologije.

Rugaju se zdravim vrlinama i nazivaju ih licemjernim jer su nesavršene; A darivaju medalje, nagrade i laskave titule onima koji su pohlepni, pohotni i nepošteni – ***posebno kada se hvale svojom izopačenošću.***
Dok je čitav njihov svjetonazor teorija zavjere izmišljene paranoje, oni zdravorazumske zaključke na temelju činjenica prozivaju teorijama zavjere.

Sebe smatraju anti-autoritativnim, ali vjeruju u svakojake stvari čisto na temelju onoga što smatraju uglednim izvorom i podrijetlom.

Najvažnije, preziru i izruguju vjeru – smatraju je lakovjernom, izmišljotinom; ali svoju vlastitu vjeru ne prepoznaju, paradoksalno će je negirati – ***a upravo je ona odgovorna za sve navedeno.***

> *"Bruce G. Charlton, A world of people and institutions who are unshakeably wrong about everything important, all of the time"*

PS

Odlično sažeto.

U posljednjem postu posvetio sam nešto više prostora programu sadašnjeg gradonačelnika našeg najveće grada, ali to vrijeme sam mogao puno bolje iskoristiti i jednostavno objaviti gornji tekst kojeg sam naknadno pronašao u svojim zabilješkama.

Svaka rečenica je više nego primjenjiva. Dio o konstruiranju "bezuspješnih tehnologija" sjajno sažima upravo ono po čemu su najpoznatiji. *(Čak i ako prihvatite njihove modele kao potpuno točne, i sami će potvrditi da se i u njihovim planovima osim uništavanja ekonomije ništa neće promijeniti, možda će se usporiti rast za 0,1 kelvin, npr. "fit for 55")*

Pretpostavio sam da bi netko čitajući prethodni post o predizbornom programu mogao reći da sam nešto krivo zaključio iz programa pa sam, *našavši se slučajno u prostoriji s upaljenim televizorom,* odlučio pogledati dio intervjua dogradonačelnice u poznatoj emisiji, možda me razuvjeri. Dio intervjua kojeg sam pogledao može se jednostavno sažeti; nakon što je opisala svoje programe ponudila nam je zaključak i ciljeve koji su upravo suprotno izglednim rezultatima njezinih planova. Poput feministica koje se nakon razaranja brakova i roditeljstva požale na loše uvjete u kojima odrastaju djeca tako se i dogradonačelnica nakon obrazlaganja svojih mjera koje poskupljuju i otežavaju život upitala zašto je tako teško doći do vlastita doma. Naravno, voditelj se samo mogao složiti sa svime, jedino ju je pitao kako to da je tako obrazovana i pametna ostala u Hr, čime smo je zaslužili. *(Istina, pitao ju je nije li ona kao posjednica više nekretnina dio problema, ali tu je odgovorila da koncept licemjerja nije primjenjiv na nju. Mogla je, čak i unutar svojih antivrijednosti, puno bolje odgovoriti tako da ne bih previše tome posvećivao pažnje.)*

Naravno, njeni programi i planovi značajno poskupljuju život, poskupljuju i kompliciraju gradnju, materijal bi bio puno jeftiniji da nema različitih co2 naknada, da su manji porezi i ograničenja, da su manja davanja u prijevozu itd. *(Svaki dio proizvodnog procesa je puno skuplji no što bi mogao biti upravo zbog politika za koje se oni zalažu, da ne spominjemo potpuno zabrane nekih stvari.)* Naišao sam nedavno na naslov o tome da se "prljava" industrija *(npr. petrokemija, cementare)* žali na naknade, žele spriječiti tu bolju budućnost u koju nas uvode. Kome uopće trebaju umjetna gnojiva *-i industrija općenito*, što će nam kamioni, traktori, jeftina struja, plin itd. *(Napisao sam prije da ljudi koji vode grad ne znaju što se događa na robnim tržištima – ili da takvo što uopće postoji, a sada polako ljudi koji su glasovali za njih postaju svjesni istih.)*

Nećemo ulaziti u detalje oko obnove ili gradnje *(nisu sva ograničenja loša, neka su potrebna)*. Ipak, navest ću jedno drugo područje koje dobro ilustrira situaciju; nakon što su različiti aktivisti godinama napadali program roditelja odgojitelja, i nakon što je to u svome programu najavio, gradonačelnik je ukinuo mjeru roditelja odgojitelja. Ne samo da ju je ukinuo, nego ju je ukinuo uz isto obrazloženje kojim su je aktivisti godinama napadali i isto obrazloženje koje je naveo u svome programu. O tome sam već pisao više puta (ovdje, ovdje), i istu stvar pronalazimo u objašnjenju odluke. Ne radi se o nikakvoj interpretaciji, nego o njihovoj jasnoj poruci u skladu s njihovim programom i obećanjem da će se sve odluke i programi morati podrediti njihovim vrijednostima.

Ukinuli su mjeru uz obrazloženje da ona (I) isključuje žene s tržišta rada, i (II) isključuje djecu iz ranih oblika državnog odgoja (vrtić, predškola i sl.). Drugim riječima, prema njima – *i učiniti će sve što mogu da to spriječe*; loše je za ženu da provodi vrijeme s djecom, i loše je za djecu da provode vrijeme u svojoj obitelji.

Njihova "stručna" analiza pokazala je da program omogućuje nekim ženama da budu uz djecu, a to je protivno njihovim vrijednostima. (Mjera je štetna, opresivna, patrijarhalna, promiče ideju žene kao nekoga tko se brine o djeci i drugima itd. Sve su to, navode oni eksplicitno, neprihvatljive stvari. Baš kao što opisuje citirani tekst s početka, ideje na koje se oslanjaju ne da nisu "utemeljene na dokazima" – *ne postoje takva istraživanja*, nego je sve to "zasljepljujuće očito i najpodlijem umu.")

(Sve su to ideje protiv kojih se stalno moramo boriti, grad mora financirati tu borbu. Jedne novine pišući o raznim "uštedama" gradonačelnika napominju da će biti manje novaca za demografiju, ali će biti više novaca za testiranja na spolne bolesti. Zašto su liberalne novine odlučile baš te dvije stvari povezati? Vjerujem da se neki sjećaju slučaja brošure "stražnja strana" kada su udruge za "ljudska prava" uzele novac iz proračuna i pod krinkom "edukacije o spolnim bolestima" – *spolni i zdravstveni odgoj se općenito u svijetu koristi u te stvrhe* - objasnile djeci i mladima o stvarima koje smatraju od životne važnosti .)

Šaka

Ideologija je preuzela sustave i institucije - BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/ideologija-je-preuzela-sustave-i.html

> Bruce G Charlton je u više navrata pisao o sustavima i njihovoj funkcionalnosti i/ili ideološkoj predanosti. (Primjerice u postu iz 2015. god. The Leftare right - in practice and over the long haul, ideology/ religiontrumps effectiveness/ efficiency (or Moralizing beats Modernizing) objašnjava svoje viđenje iskrivljavanje zadataka *-nekoć funkcionalnih -* sustava. U nastavku prenosim sažetak njegovih razmišljanja;

Funkcionalna učinkovitost podrazumijeva predanost osnovnim funkcijama i zadacima. Znanstveni sustav ima znanstvene kriterije, zakon pravne itd.

Institucije i sustavi vođeni funkcionalnom učinkovitošću postavljaju najbolje ljude na određene pozicije.

U različitim okolnostima i društvenim uređenjima mnoge institucije kroz povijest su imale i druge zabrinutosti (komunistički, fašistički sustavi itd.), ali mnoge institucije u 19. i 20. stoljeću na Zapadu su bile predane ostvarivanju svojih funkcija.

Ipak, posljednjih desetljeća (od 1960-ih) Nova Ljevica se žestoko usprotivila idealu funkcionalne učinkovitosti, prihvatili su novu ideologiju – ***feminizam, antirasizam, različitost itd.*** **Prema Novoj Ljevici, funkcionalnost je obična maska, prikriva klasne interese, patrijarhat, rasizam itd.**
Primjerice *znanost* je bila vođena znanstvenim kriterijima, ali posljednjih desetljeća je vođena vanjskom "ideologijom" – *antikršćanskom ideologijom Ljevičarstva*.

Znanost je bila moralno neutralna, nadvladavala je politiku; ali sada u praksi i u idealu, znanost je vođena ideologijom Ljevičarske politike.

Moraliziranje je zamijenilo funkcionalni fokus modernizacije. Prestižni poslovi, promocije, počasti ili nagrade daju se na moralističkim osnovama, slavi se što je dobitnik žena ili pripadnik manjine. Znanstveno opravdanje može se dati *post hoc,* ali takvo što nije primarno.

Slično vrijedi i za evaluaciju znanosti. **Hoće li se nešto smatrati "istinitim" ili ne, ovisi o tome je li u skladu s prevladavajućom Ljevičarskom ideologijom.** U slučaju da nije, onda "nije točno" – *radi se o nekompetentnom ili nepoštenom radu.*

Modernizacija, koja je porazila kršćanstvo, nije porazila moraliziranje. Širenjem i profesionalizacijom znanosti vratilo se i moraliziranje.

Sada je takvo stanje, u znanosti, i u svim drugim velikim i moćnim društvenim institucijama; ideal funkcionalne učinkovitosti je odbačen i moderno društvo se vratilo primatu religije/ideologije.

PS

Je li potrebno navoditi primjere?

Tekst sam ranije pripremio, a s obzirom na sva nedavna događanja nije teško pronaći primjere. *(Iako, kada govorimo o temi koja dominira u zadnje vrijeme, radi se o nekim drugim fenomenima i iskrivljenjima, povezanim, ali se razlikuju od onih na koje ovdje upozorava BGC.)*

Ako imalo pratite vijesti iz sličnih područja korupcija o kojoj govori vas neće iznenaditi. Stanje u humanističkim znanostima ćete lako prepoznati, ali niti društvene znanosti nimalo ne zaostaju. Možete objaviti neku neugodnu istinu, ali tek kao dio "problema". Primjerice, statistike pokazuju da postoji razlika X kod Y, ali ne možete stati na tome, nego pojasniti kako se radi o nepravdi koju je potrebno ispraviti. Vaš rad mora biti dio borbe protiv seksizma, patrijarhata, homofobije, rasizma, transfobije, ili čega sve ne. Ponekad niti to nije dovoljno.

Prirodne znanosti stoje bolje – *ili je barem to donedavno vrijedilo* - jer se očekuju rezultati, ali i tu već imate desetljećima gušenje različitih ideja. Slučaj Watson, Hunt, Strumia, nedavno Hsu [*još jednom, ranije sam pripremio post*], i mnogi drugi manje poznati ljudi, pokazuju da se morate prilagoditi prevladavajućoj ideologiji. Svi ti ljudi su bili vezano uz prestižne institucije, prestižne projekte ili su dali veliki doprinos znanosti, ali svejedno su doživjeli različite neugodnosti, otkaze i protjerivanja; Imena nekih od njih su postala zabranjena.

(Ovih dana imate protjerivanje nobelovaca i dobrih znanstvenika jer daju izjave koje nisu u skladu s nametnutim vjerovanjima. Čak i ako to smatrate opravdanim iz raznih razloga, u slučaju nobelovca Levitta radilo se o protjerivanju s konferencija iz područja koje je zapravo utemeljio iako njegovo najavljeno predavanje nije imalo nikakve veze s "kontroverznim" i "opasnim" tvrdnja.)

(Nešto slično, kod nas je morao odstupiti – odnosno odustati – liječnik/znanstvenik koji prema priznanju svih uključenih zadovoljava sve kriterije pozicije, ali zbog neslaganja sa prevladavajućom ideologijom nedopustivo je bilo imenovati ga na tu poziciju - iako to znači propadanje institucije. Nisam upoznat s detaljima, ali u nekoj nevezanoj raspravi, pročitao sam da je nedopustivo takvu osobu postaviti na poziciju jer je dao intervju katoličkom mediju i tom prilikom izjavio da je raspravljao s katoličkim teolozima o jednom moralnom pitanju. Dobro da smo izbjegli tu katastrofu. Kasnije je pronađeno dodatno objašnjenje da je citirao svoju baku iz 19. stoljeća koja nije vjerovala susjednom nam narodu.)

Najpoznatije znanstvene institucije organiziraju konferencije koje nemaju nikakve veze sa znanošću i koje zvuče kao nešto što bi Sokol izmislio, a kada im se netko usprotivi onda ga protjeraju. Najbolji časopisi objavljuju uvodnike u kojima ističu svoju predanost Ljevičarskoj Ideologiji itd. (Srećom, ipak se radi o još uvijek dobrim časopisima pa će i dalje – barem za sada - objavljivati kvalitetne radove koji upućuju na neistinitost takve ideologije – *npr. članci iz područja neuroznanosti koji spominju razliku između spolova. [Doduše, s minimalnim vremenskim odmakom, članaka koji pozivaju na ideološku predanost i planova kako to ostvariti je sve više, teško je vjerovati da čitate nekad ugledne znanstvene i popularno znanstvene časopise.]*

BGC općenito ima ideje koje neće biti prihvatljive svima, većinu ih niti ne razumijem, ali čini mi se da konkretno razmišljanje nije daleko od istine. (Ako se ne varam jedno vrijeme se bavio pitanjem inteligencije što je posebno ispolitizirano područje – *prema njemu prvo područje gdje je politička korektnost zavladala.* Bavio se i evolucijskom psihologijom koja je karakteristična po tome što je većina njenih predstavnika militantno antiteistična i progresivna što nije rezultat samog područja.)

Kada sam prvi put pročitao prenesena razmišljanja, primijetio sam da bi pojam "antirasizma" mogao nekoga zbuniti. Doduše, tko prati događanja na zapadu (u SAD-u, slučajevi u engleskoj poput Rotherhama itd) shvaća da "antirasizam" u ovom smislu nije protivljenje rasizmu – *slično kao što što "antifašizam" ne označava protivljenje "fašizmu".*

BGC se konkretno fokusirao na znanost, ali kao što je napomenuo, to vrijedi za sve moćne i utjecajne institucije. Uključujući i vjerske. (N*ekoć mi se njegova kritika institucije KC kao dio ljevičarske korupcije činila pretjeranom, ali prateći situaciju na Zapadu, čini se da nije bez osnove. Nažalost, sve više i kod nas možete čuti izjave koje je teško razlikovati od izjava ljevičarskih aktivista .)*

Različite "kapitalističke" organizacije također nisu iznimka. Najveće kompanije se, barem naizgled, manje brinu o svojim proizvodima i uslugama, a više o predanju Ljevičarskim ciljevima.

Naravno, uvijek postoji korupcija različitih institucija, ljudi koji su spremni zloporabiti svoj položaj kako bi si osigurali određenu financijsku ili drugu blagodat (moć, status, ugodu itd), ali ovdje se ne radi o tome, govori se o potpunoj korupciji – *iskvarenju* – institucija. Korupciji njihove same biti.

Policija se više ne bavi sigurnošću, vojska obranom, zdravstvo osiguravanjem zdravstvene skrbi, znanost istinskim istraživanjem, sudstvo pravom itd. *(Pisam sam nešto slično u O IK, rodu i rodovima vojske.)*

Sustavi orijentirani na "funkcionalnost" su povijesna iznimka - BGC

 katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/sustavi-orijentirani-na-funkcionalnost.html

> U prethodnom postu objavio sam neka BGC-ova razmišljanja o tome da su institucije u današnje vrijeme napustile svoju funkciju i posvetile se drugim ciljevima – *Ljevičarskoj Ideologiji*. U nastavku prenosim još par povezanih razmišljanja, izvorni post Functional systemswere a blip - secular Leftist ideology is the current reality - religion is the default. *(Citati su isprepleteni s mojim sažecima);*

Odrastao sam u svijetu u kojem se podrazumijevalo da funkcionalni sustavi moraju biti fokusirani na svoju funkciju – *ukoliko to ne čine onda su iskvareni.*

Dakle, škola se morala baviti obrazovanjem, novine točnim informacijama, bolnica unapređenjem zdravlja, policija održavanjem mira i poretka, vojska vojnom učinkovitošću i tako dalje.

Takva su bila očekivanja, a to znači da je to i vrijedilo – *radilo se o temelju industrijske revolucije i uvećanja ljudskih sposobnosti* – kulminiralo je čovjekovim odlaskom na mjesec.

***

BGC napominje da se u "moderno doba", do 1960-ih, stavljanje religije ili ideologije kao važnije od funkcije smatralo iskrivljenjem. Objašnjava da su, prema njemu, prije "modernog doba" društva bila religiozna, institucije su imale religijsku funkciju jer je religija bila temelj socijalne kohezije. [*U svome opisu se oslanja na McIntyrea. Ne znam koliko je točan opis motivacije, ne bih se baš složio s njegovim povijesnim pregledom ali to nije bitno za poantu posta.]*

Društvom je vladao Mač – *vojska*, i Knjiga – *religijski stručnjaci:* vojnici i svećenici. Društvom nisu vladali funkcionalni specijalisti; *poduzetnici, znanstvenici, učitelji, obrtnici ili tko god.*

Dakle iz perspektive takvih društava, funkcionalni fokus bi se smatrao "iskrivljenim" – *korumpiranim.* Bio bi protivan društvenoj koheziji. Prema tome, društvo BGC-ova djetinjstva je prema povijesnim standardima vrlo neobično.

Komunizam, i socijalizam ili nacionalni socijalizam, također predstavljaju određeni povratak na *pred-moderni* oblik organizacije jer se sve institucije bave ideologijom *(ateistička ideologija zamjenjuju religiju u prijašnjim sustavima.)*

Ako je modernost određena specijalizacijom i diferencijacijom, onda je Ljevičarstvo neizbježno i intrinzično anti-moderno jer je zahtijeva da su sve institucije Ljevičarske.

Kao što se, primjerice, tvornica metalnih cijevi u Sovjetskom savezu bavila širenjem i nametanjem komunizma - *proizvodnja metalnih cijevi bila je podređena toj ideologiji (same cijevi mogle su biti i neiskoristive)* - tako danas imamo mnoge škole i sveučilišta koja se fokusiraju na "identitetsku politiku"[rasna, rodna i sl. "nejednakost"], ne na stvarno obrazovanje.

To je svijet u kojem sada živimo – *svijet Novog Ljevičarstva i Političke Korektnosti* – svijet u kojem se sve društvene institucije primarno bave Ljevičarskom ideologijom *(koja ima svoje mutirajuće i evoluirajuće oblike.)* Sve škole, bolnice, policija, pravne institucije, vladini uredi, vojska i mediji imaju primarni i obvezni cilj ostvarivanje Ljevičarske Ideologije – *seksualne revolucija, različitosti, jednakost itd.*

Sve institucije na Zapadu se primarno bave Ljevičarskom Ideologijom. Mogu se baviti ostalim funkcijama, ali moraju se prilagoditi tom fokusu.

(S obzirom da nisu funkcionalne, država im daje subvencije, jako malo modernih institucija ne prima većinu sredstava od Države, bilo direktno ili indirektno, eksplicitno ili prikriveno. Ne postoje "tržišta" – *živimo u "zapovjednoj" ekonomiji*.)

Svaka institucija koja ne stavlja Ljevičarstvo kao primarni fokus se smatra nemoralnom i opasnom po koheziju. Ne morate se niti suprotstavljati, dovoljno je da ne prigrlite vladajuću ideologiju, i zbog toga će vas ukloniti s bilo koje utjecajne i moćne pozicije Zapadnih Institucija.

To je razlog zašto današnja društva ne fukcioniraju dobro kao što je to bilo prije pedeset godina, kada govorimo o njihovom primarnim funkcijama.

***

Dakle, funkcionalnost je bila kratkotrajna- bila je kratkotrajna jer je neodrživa. Na dubinskoj razini, ljudi ne žele posvetiti svoje živote funkcionalnosti – *ne žele biti šerafić u nacionalnoj mašini.* Kroz prošla dva stoljeća religija je zamijenjena Ljevičarskom Ideologijom kao primarnim fokusom ljudske aktivnosti.

To vrijedi svugdje u razvijenom svijetu, bez iznimke. U razvijenom svijetu ne postoji više društvo koje je orijentirano funkciji; također ne postoji niti jedno *religiozno-fokusiran*o društvo u razvijenom svijetu.

Ali Ljevičarska Ideologija je neodrživa – *ne samo zato jer uništava samu sebe.* Za razliku od religije Ljevičarstvo je antikohezivno, intrinzično negativno, opozicijsko i u stanju trajne revolucije. Dakle živimo u paradoksalnoj, nesmislenoj, autodestruktivnoj situaciji u društvu koje kao primarni fokus ima ideološku koherenciju na temelju ideologije anti-koherencije. Sva razvijena društva imaju takvu ideologiju mržnje prema sebi; razlike (konzervatizam, libertarijanizam, nacionalizam itd.) su samo "hereze" unutar iste sekularne Ljevičarske ideologije.

Komunizam je – *u različitim verzijama* – osvojio čitav razvijeni svijet; sve nacije su sekularne i Ljevičarske u svojoj ideologiji; i sve su postavile ideologiju iznad bilo kojeg funkcionalnog prioriteta. **Možete biti jedan od najboljih znanstvenika, liječnika, direktora, urednika ili generala na svijetu – ali će vas svejedno ukloniti s pozicije vodstva *(ili vas neće tamo niti postaviti)* ako ne postavite Ljevičarsku ideologiju nad svim drugim stvarima.**

Dakle, budućnost pripada religiji. Možete se nadati razdoblju u kojem će funkcionalnost biti prioritet – *ali takvo što je odbačeno od ljudi koji to niti razumiju niti podržavaju*. **Vraćamo se svijetu u kojem su vjerovanja i ideje primarne – *osim što naša vjerovanja i ideje nemaju smisla, i ne motiviraju suradnju i altruizam o kojem društvo ovisi.***

Ljevičarstvo u sebi ima ugrađenu propast, sekularna ideologija jednostavno ne može zamijeniti religiju. Povijesno, sve sekularne ideologije su, poput funkcionalnosti, tek kratkotrajne.

Prema tome, budućnost je u religiji kao centru društva i svih društvenih institucija – jedino pitanje za svaku naciju ili skupinu ljudi jest odlučiti; koja religija?

PS
BGC-ova nasumična razmišljanja se dotiču vremenski i zemljopisno široke teme tako da zasigurno imaju svojih mana; Gledanje stvari kroz društvenu koheziju – *pretpostavljam jer se bavio evolucijskom psihologijom*, pojednostavljeno predstavljanje "modernog" i "pred-modernog" svijeta, "prosvjetiteljsko" razmišljanje itd. (Mogli bi zaključiti da tvrdi kako su "ljevičari novi puritanci", ali to je nešto što je eksplicitno negirao na više mjesta.)

Unatoč manama, mislim da razmišljanja upućuju na određene istine *(Ako ništa drugo, onda one da predanost Ljevičarskoj Ideologiji uništava institucije)*. BGC, inače ističe važnost metafizike (ne samo društvene kohezije, evolucijskih objašnjenja itd.); i suprotnome što bi netko mogao zaključiti iz ovoga, nije zaljubljenik u moderni svijet.

Ukratko, mogli bi napisano opisati ovako; (I) kroz povijest religija/ideologija je imala utjecaja na institucije, (II) modernizam je donio naglasak na funkcionalnost, (III) funkcionalnost je ubrzo napuštena i zamijenjena (ljevičarskom) ideologijom kao vodećom silom.

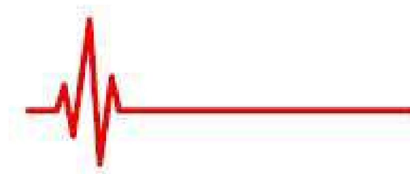
Ili drugim riječima, i to je poanta njegova posta, barem kako sam ga ja razumio, naglasak na funkcionalnost je bio kratkotrajan, mogli bi reći i slučajan. Ljudi su ubrzo odbacili takav sustav (unatoč njegovoj materijalnoj uspješnosti), i zamijenili ga ljevičarskom ideologijom. Problem je što ljevičarska ideologija uništava te institucije te dolazi do propadanja – *uzimanje drugih kriterija nužno urušava funkcionalnost.*

(Oni koji se zalažu za takve funkcionalne institucije nemaju motivacije da je obrane. Ne prenose tu "kulturu", samoizabrano se steriliziraju itd. Jedino što može osigurati održivost je, prema njemu, religija.)

Naravno, kao što je već istaknuto, današnji (novi) ljevičari će reći da institucije fokusirane na funkcionalnost nisu zapravo takve. Vojska koja se brine samo za učinkovitu primjenu sile protiv vanjskih i unutarnjih neprijatelja je zapravo predana obrani patrijarhata, rasizma, seksizma, homofobije itd. Vojska zato danas kao cilj postavlja "Različitost" i "Jednakost", Vlada se hvali svojom "rodnom strategijom" i sl. *(Gradonačelnik najvećeg grada se otvoreno hvali da se javna nabava mora uvjetovati ideološkom prednošću tvrtki koje sudjeluju, svi programi koje potpomaže grad moraju se usuglasiti s Ljevičarskom Ideologijom ili ih treba ukinuti itd.)*

Moćne institucije se bave Ljevičarskom Ideologijom pritom zanemarujući svoje osnovne funkcije, više nisu u stanju napredovati, pa čak niti održavati postojeći nivo. Ne radi se o tome da postoji korupcija u institucijama nego je sama institucija korumpirana.

BGC govori o Zapadu. Naizgled paradoksalno, zemlje Istočne Europe koje su preživjele komunizam – *sustav koji je svoju ideologiju implementirao u institucije* – danas se opiru Ljevičarskom uplitanju, a zemlje Zapada koje su imale nekoć funkcionalne sustave spremno pristaju na tu korupciju.

O povezanim temama sam već više puta pisao, npr Je li Nova Ljevica samoubilački kult?, Ljevica evoluira, evoluira protiv kršćanstva, Ljevica uništava civilno društvo itd.

PPS
Inače, različita društva su razvila različite institucije, neke institucije možda imaju kompleksnije ciljeve i ulogu u različitim okolnostima. (Posebno kada govorimo o političkim institucijama.)

Konzervativci (pritom ne mislim na sekularizirane anglokonzervativce) će reći da institucije moraju imati i druge vrijednosti uz svoje poslanje, odnosno sve što radimo radimo s nekim ciljem koji nije direktno vezan uz tu funkciju – u službi je drugih stvari, ali institucije i dalje moraju biti funkcionalne.

(Kao što sam već više puta citirao jednog filozofa, možemo prihvatiti "liberalne" institucije bez da prihvatimo liberalnu metafiziku. Doduše, to je djelomice upravo ono što BGC opisuje i na što upozorava.)

BGC o "napuhanim" institucijama, birokraciji i Ljevici

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/bgc-o-napuhanim-institucijama.html

> BGC u Universal institutionalbloating, the British Disease (caused by micro-managing bureaucracy =totalitarianism), 2017., opisuje;

Korupcija svih značajnih britanskih institucija, njihova subverzija i inverzija, fokus na antikršćanskim, materijalističkim Ljevičarskim ciljevima (nešto što se danas eksplicitno navodi, jedina istina u inače nepoštenim *"izjavama o ciljevima"*) popraćena je velikim napuhavanjem institucija. Danas je sve puno veće no što je nekoć bilo.

Tri primjedbe:

1.Stvaranje jedinstvene, povezane birokracije koja obuhvaća sve institucije. Drugim riječima, totalitarizam: prožimanje svog života, svo vrijeme, činovništvom [birokracijom].

2. Usklađivanje te birokracije s Novim Ljevičarstvom: Institucije koje su u potrazi za (namjerno) nekoherentnim opozicijskim stanjem trajne revolucije *(npr. stalno rastuća, stalno mjenjajuća seksualna revolucija)*; utemeljena **na metafizici negiranja duhovnog i materijalnom; i na etici ovosvjetskog hedonizma**/uklanjanja patnje.

3 Proširenje svih ljudskih jedinica u takvu povezanu, zlo motivaranu birokraciju; I izolacija pojedinca. Individualno rasuđivanje je zamijenjeno odborom – ***uklanjanje rasuđivanja*****; Moral je zamijenjen glasovanjem –** ***uklonjen moral;*** **Potraga za lijepim je zamijenjena legalizmom; Istinitost je zamijenjena poslušnošću.**

Jer Vrline i vrijednosti su ili individualne, ili ih nema.

(Birokratski *mikro-menađment* je totalitarizam – odnosno, jedini cilj je totalna kontrola ljudske motivacije, ponašanja i razmišljanja.)

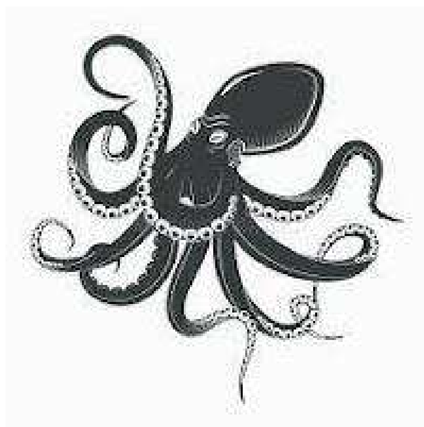
Ukratko, destrukcija ljudskog u javnom diskursu; **jedini bijeg je** instinktni privatni - *većinom seksualni-* **hedonizam**.

Primarna meta je naravno obitelj; ali meta su i sve profesije, savezi, sindikati, radna mjesta, volonterske organizacije, neformalne udruge. Sve malo je uništeno regulacijama i sve što ima vlastitu motivaciju je određeno "socijalnom pravdom" ***(svaki klub, aktivnost, obitelj mora se uskladiti s najnovijim revolucionalnim projektom Nove Ljevice – mora postati agent pozitivne propagande za taj projekt.)***

Čitava stvar, čitav proces je nevidljiv; Jer za modernog Čovjeka nema stvarnosti; a stoga niti značenje (sve je rezultat "nasumičnog" – *unatoč tome što ništa u stvarnom svijetu nije "nasumično"; nema intencija, nema autoriteta ili opravdanosti (samo čista moć.)* - nema svrhe koja bi omogućila razumijevanje.

Rezultat je napuhavanje institucija – *preostaje samo asimilirati se i rasti* – ili umrijeti.

Rasti i prilagodi se – *ili nestani*. Iskorištavanje utjecaja koliko je to moguće, ali ne zato da bi se postigla učinkovitost, nego kako bi se omogućila neučinkovitost. Ne zbog efikasnosti, nego kako bi se osigurala ne-efikasnost. **Ne kako bi institucije postale moćnije nego kako bi ostale bez ikakve moći osim one koja ima je dana odozgo.**

Naša elita čak nije niti osrednja - BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/nasa-elita-cak-nije-niti-osrednja-bgc.html

Službena kultura je oduvijek bila u određenom smislu drugorazredna tako da su se najveća imena, najmoćnija i najslavnija određenog perioda dugoročno ispostavila kao mediokriteti – *osrednji.*

Međutim, **sada se nalazimo u situaciji u kojoj najveća imena, najmoćniji i najslavniji vladari, intelektualci, umjetnici i slični nisu čak niti osrednji –** ***ne mogu niti dostići razinu osrednjosti; na nižoj su razini*** **– nesposobni su, nisu čak niti adekvatni.**

To vidim u područjima s kojima sam upoznat; religija, znanost, medicina, poezija... manje-više svugdje u javnom životu. Radi se o uobičajenom obrascu.

***

Neki od primjera za takvu suvremenu *niti-osrednjost:* političke vođe Zapadnih nacija, Papa i Nadbiskup Canterburya, vodeća lica "znanosti" poput medicinskih istraživanja i klime, vođe bitnih sveučilišta – poput Harvarda, doktori koji imaju visoke administrativne položaje, i "bitni" pisci poput onih službenih [*Poet Laureate*.]
Ne radi se samo o tome da su ti ljudi kvalitetno lošiji nego prije; radi se o ljudima koji nemaju niti osnovne kompetencije, koji nisu u stanju obavljati temeljne poslove.

***

Istina, oni niti ne pokušavaju ispuniti svoje temeljene zadaće – ***nego redefiniraju svoje uloge kroz političku korektnosti (kao kada je Američka vojska ili NATO redefinirao kao svoju primarnu misiju Različitost)*** **– ali činjenica da takva moderna elita vodstva ne bi bila u stanju obavljati svoj posao čak niti kada bi to željela –** ***radi se jednostavno o neadekvatnim ljudima.***

> *Autor ovog razmišljanja je Bruce G Charlton (radi se o usputnom razmišljanju na blogu). Nažalost ne mogu više pronaći izvorni tekst, ne znam je li uklonjen ili je moj prijevod toliko promijenio tekst da pretraživanjem ne pronalazim odgovarajući original.(Inače mi se često čini da BGC pretjeruje, ali u zadnje vrijeme, suočeni s nekim događajima, zaključak da je i preblag se ne čini potpuno neopravdan.)*

PS

BGC misli da se ne radi o slučajnosti, takva *niti-osrednjost* je stoga zanimljiva i bitna. Radi se o tome da moderni svijet ne samo da nema instinkte za preživljavanje, nego je aktivno i voljno suicidalan.

Prema njemu, to je dokaz da vladajuća (zapadna) elita nije ideološka, nije samozainteresirana, nije niti kratkog obzora nego je pokreće demonska (gotovo čisto negativna) u biti nihilistička destrukcija svega što je istinito, lijepo i dobro.

Naravno, objašnjenje da je elita, posebno politička, nesposobna čini se kao prilično nekontroverzno mišljenje, mnogi će se složiti s time – *ponekad iz suprotnih razlog*a. Takvo razmišljanje nije specifično samo za današnje vrijeme, ali čini mi se da smo u suvremeno doba razvili jedinstvene pogreške. *(Primjedba da kritika o lošem stanju institucija i vođa ne primjećuje da su ti isti vođe zapravo nesposobni nešto promijeniti i kada bi željeli je zanimljiv dodatak koji može smanjiti očekivanja.)*

Prema BGC-u; ne radi se samo o vodstvu u politici ili religiji, nego svim bitnim institucijama, organizacijama i poduhvatima; politika, ministarstva, masovni mediji, biznis, znanost, edukacija, zdravstvo, zakon, policija, vojska, umjetnost...

Kako ljudi lišeni ikakvih osobnih kvaliteta vođa dolaze na te visoke pozicije. Skrivaju se iza "implementiranja" raznih "procesa" i planova. Bez vlastitih kvaliteta prisiljeni su slušati one koji su ih tamo i postavili.

Nebitno je vjeruju li oni stvarno u besmislice koje promoviraju, rade li to svjesno zbog vlastitog probitka ili sami sebe obmanjuju da izgovaranjem slogana i zagovaranjem svih planova koji se od njih očekuju i oni sami postaju dio prosvijećene elite.

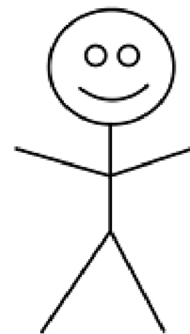
(Inače, ne radi se o tome da je elita, barem ona prava, potpuno poludjela, ili da je nesposobna u onome što čini, samo ono što čini nije ono što bi trebala činiti. Kada nešto stvarno žele ostvariti to su u stanju i ostvariti neovisno o opsegu i dosegu.)

Tko gura te ljude? "Vođe" ne pružaju nikakvo "vodstvo", zato su tu i postavljeni, jer slušaju tuđe zapovijedi, pravo vodstvo je negdje drugdje.

Popularno je danas promovirati da na višim pozicijama moramo imati određenu egalitarnu "demografsku" raspodjelu, pritom se zastupnici te ideje sve rjeđe uopće pokušavaju pretvarati da će to nekako rezultirati boljim funkcioniranjem institucija - *jer znaju da neće. T*o je nebitno, da bi bili na vrhu ne trebate imate kvalitete za tu poziciju, samo odgovarajuća demografska obilježja. Nema veze što nemate osnovne kompetencije.

(Kada sam god naišao na članke o "leadership"-u i povezanih vještinama aktivno bi ih preskočio – *ne samo zato jer sam prilično siguran da mnoge reklamiraju antileadership*, ali izgleda da nam stvarno nedostaju takve stvari na svim razinama.)

BGC u propadanju vodstva vidi nešto zlokobnije jer se radi o destrukciji koja traje generacijama, elita je jednostavno (pod kojim god utjecajem) izgubila razum. No, to je već objašnjenje koje će mnogima djelovati pretjeranim.

Niti osrednja karikatura

Ljevičarstvo je univerzalna kiselina - BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/ljevicarstvo-je-univerzalna-kiselina-bgc.html

Daniel Dennet je jednom rekao kako je Prirodna Selekcija univerzalna kiselina – *utječe na sve s čime dođe u kontakt* – uključujući svaku *posudu* u kojoj se odvija.

Ipak, bio je u krivu – evolucionisti su u praksi jako selektivnu pri primjene evolucijske teorije, posebno nerado slijede Darwina kada ga treba primijeniti na razumijevanje povijesnih i zemljopisnih razlika između ljudi. Rado će se praviti da Prirodna Selekcija empirijski provjereno objašnjava sve oblike života na zemlji, istodobno negirajući dokaze prilagodbe unutar ljudske vrste.

Evolucionisti selektivno primjenjuju evolucijsku teoriju jer su Ljevičari – njihovo Ljevičarstvo određuje kako će se prirodna selekcija koristiti.

Ljevičarstvo je univerzalna kiselina – *ili barem najbliže toj mitskoj stvari*

Ljevičarstvo utječe na svaku *posudu* u kojoj se nalazi – *bilo da se radi o religiji, znanosti, obrazovanju, pravnom sustavu, vojsci ili bilo čemu drugome.* Počinje od male količine, a u konačnici se raspline u Ljevičarstvo.

Ljevičarstvo stvarno jest poput kiseline – uništava funkcionalnost svih društvenih sustava, pretvara ih u područja Ljevičarstvo, ali time ih ne ujedinjuje. Religije mogu dominirati društvenim sustavima, uskladiti ih oblikom kojeg nameće religija; ali Ljevičarstvo podriva društvene sustave tako da se spajaju bez koherentnosti; udružuju se u kaosu, brownovo gibanje nasumičnih radikalnih ideja.

Stalnom sam tome svjedočio – *vidio sam mnoge pojedince koje je postepeno nagrizlo Ljevičarstvo* – počeli su kao znanstvenici, liječnici, učitelji, knjižničari ... ali kroz desetljeća pod utjecajem Ljevičarstva kojeg su njegovali postali su su rutinski-nepošteni, brbljavi trgovci sloganima.

Istovremeno se to odvilo u svim važnim društvenim sustavima Britanije – *sve ih je teže razlikovati*, sve ih je nagrizla kiselina Ljevičarstva, svoju temeljnu energiju troše na identični skup subverzivnih Ljevičarskih Ciljeva.

Ljevičarstvo je to koje je univerzalna kiselina.

> *Autor je Bruce G Charlton, izvorni post* Leftism is universal acid.

PS

O fenomenu ljudi koji smatraju da evolucija objašnjava sve što jest, čak i da je potrebno ukloniti iz javnog života sve koji ne "vjeruju" u evoluciju, a istodobno zagovaraju niz političkih uvjerenja koja ne samo da nisu u skladu nego su često u kontradikciji sa evolucijom sam već

pisao na blogu. Npr. Vjerovanje u Evoluciju i istraživanja javnosti, ili ovdje..., općenito kategorija evolucija.

BGC o Inverziji i skretanju gotovo svih ljudi i institucija Ulijevo

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/bgc-o-inverziji-i-skretanju-gotovo-svih.html

> BGC u postu *"The saddest thing of the past 25 years - the unthinking, unrepented, almost universal drift Leftward of once-decent people and institutions into a whirlpool of the inversion of Good,* opisuje;

Sve je u naslovu; kroz posljednjih dvadeset pet godina, **zgroženo sam promatrao kako gotovo svaka osoba i institucija koju sam nekoć poštivao i divio joj se, čak i volio, prelazi na tamnu stranu**. Radi se o jako tužnoj stvari.

Ne radi se samo o tome da ti ljudi i skupine nemaju ništa dobro u sebi, naravno da imaju; radi se o ravnoteži – nekoć su proizvodile više dobre nego zla, srce im je bilo na pravom mjestu; a sada čine više štete nego koristi, srce im je usmjereno na laži.

Ljudi i institucije podlegle su inverziji Dobra, vrline opisuju kao izopačenost, a poroke kao novo dobro; postali su nepošteni, sustavno preuveličavaju svoje pozitivne stvari i namjerno skrivaju svoje negativne; ružnoću proglašavaju lijepom; darivaju nagrade groznom i dušegubnom anti-estetskom svijetu kojeg stvaraju.

Ljudi koji su nekoć bili razumni i pošteni, organizacije koju su imale smislene i pristojne ciljeve su postepeno kapitulirali pred prevladavajućim sekularnim Ljevičarskim zlima; **Ideje koje su površno samo pogrešne, ili besmislene, ili su "stvar mišljenja", uskoro – *kada ih prihvatimo* – se razotkrivaju kao zloćudni tumori, aktivno i sveprisutno uništavaju Dobrotu u svim njenim manifestacijama.**

Stvar nalikuje (i možda se ne radi samo o tome da "nalikuje") demonskom opsjednuću; nekoć dobre crkve, sveučilišta, bolnice, škole, udruge, profesije poput medicine i zakona... sada izbacuju različite verzije štetnih stvari oko R*azličitosti, Društvene Pravde, Globalnom Zatopljenju, Uključivosti...*

[Kao primjer takve organizacije, BGC daje organizaciju "*The Salvation Army"* koja već duže vrijeme promiče progresivne ideje i uništava svoje poslanje i samu sebe]; na njihovoj stranici se nalaze izrazi popularnog žargona – *otisci moderne Ljevičarske birokracije iskvarene državnim subvencijama*, nemoguće ih je razlikovati od propagande vladinih ureda.

Zapravo otiđite na bilo koju web stranicu bilo koje moćne organizacije i pronaći ćete gotovo uvijek istu stvar.

Sve to se većinom odvije bez ikakve krize, bez ikakvog prigovora – *nema vidljivog ili glasnog prosvjeda osim nekoliko gunđanja u privatnosti.*

S obzirom da su temeljno iskvarene i da se zapravo više niti ne bave onime što su nekoć činile, sada njima dominiraju slogani i pseudociljevi političke korektnosti koja je gotovo potpuno neiskrena i destruktivna.

Bez svijesti o tome, nema izgleda za pokajanje.

> BGC opisuje da ga rastužuje ta činjenica, iskvarenje mnogih njegovih prijatelja i mentora koja je rezultata nedostatka vjere u nešto što je stvarno, objektivno, čvrsto. Ono što je smatrao snažnim nije snažno; ono što je smatrao hrabrim nije hrabro, ono što je smatrao principijalnim nije prinicpijalno.
>
> **Ne radi se o muškarcima i ženama koje je pobijedio sustav, uništila velika sila; radi se o ljudima koji su polako skrenuli i otplovili u iskvarenost putem malenih koraka, prepustili su se struji. Oni koji još nisu u takvom stanju, nisu tamo ne zato jer se čvrsto drže nego zato jer *"još nisu"* tamo**.

PS

(Zapadni) svijet je pun ljudi i institucija koje svakim danom sve više skreću ulijevo, teško ih je uopće razlikovati.

Posebno rastužuje kada su kršćani ti koji umjesto kršćanstva propovijedaju Ljevičarstvo. *(Ne objavljujem o takvim stvarima, ali sjećam se razmatranja jednog američkog političara o stanju Crkve, u NY, u vrijeme kada su se njegovi roditelji vjenčali i sadašnje situacije, nevjerojatan kontrast između vrijednosti - razina propasti)*

Sličnih tema sam se doticao u nizu postova; nedavno Dalrympleovi eseji; O osobnim izjavama i misijama i Dalrymple o sveučilištima iRazličitosti; (*ili ranije Hrvatska je vjerska država, Treba nam odvojenost Države i [crkve] Ljevičarstva itd.)*

O Moralnoj Inverziji, razvodu i promiskuitetu – BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/o-moralnoj-inverziji-razvodu-i.html

Moralna inverzija se temelji na hedonističkoj računici – *moral je stvar sreće i patnje, užitka nasuprot patnje.* Prema takvom razmišljanju, ne postoji stvar koja bi sama po sebi bila dobra ili zla – *postoje samo posljedice za ljudsku sreću ili patnju.*

Možda je sve započelo razvodom. Tvrdili su da nema ništa intrinzično pogrešno s razvodom *kao takvim* (radi se o pravnoj proceduri – *očito, jer brak nema božansku dimenziju, jer nema Boga)*; prema tome jedino što bi bilo pogrešno s razvodom je što su ljudi zbog njega nesretni.

Iz toga slijedi da ne postoji ništa pogrešno s razvodom jer su ponekad ljudi nesretniji ako ostanu u braku nego ako se razvedu. Zapravo (prema takvom razmišljanju), ako su ljudi zbog razvoda sretniji onda je razvod dobar.

A ako nema ništa loše s razvodom, osim *ne-sreće*, i ako ponekad razvod rezultira ljudima koji su sretniji onda oni koji su stvarno zli su oni zbog kojih se razvedeni ljudi osjećaju krivim i jadnim.

Prema svemu tome, moramo se zalagati i promovirati razvode, slobodni i laki i prihvaćajući stav prema razvodu – *jer tada bi život bio sretniji (a sreća je ultimativno "dobro").*

Jedine izopačene ideologije su one koje snažno obeshrabruju li sprečavaju razvod (jer nameću bijedu), jedini zli ljudi su oni zbog kojih (njihovih stavova, riječi i ponašanja) se razvedeni osjećaju krivima i jadnima. Prema tome, kršćanstvo i kršćani su (kao i neki drugi) zli; a oni koji promoviraju nekomplicirane, jednostavne, jeftine, brze i lake, vesele razvode su čestiti ljudi.
Tu dolazimo do fenomena – ***moralne inverzije*; ono što je bilo zlo (razvod) sada je dobro; ono što je bilo dobro (kršćanstvo) je sada zlo.**

***
U mojoj mladosti radilo se o promiskuitetu.
Seks *(među odraslima koji daju pristanak, kao što veli popularna fraza)*, rezultira sretnim ljudima, a sreća je dobra (a Bog i kršćanstvo su djetinjaste gluposti) – prema tome nema "ništa pogrešnog" u promiskuitetu, sve dok su ljudi zbog njega sretni.

Ali promiskuitetni ljudi nisu uvijek bili sretni: zašto? Pa, često zato jer su osjećali krivnju, ili su osjećali zavist. **Prema tome, problem su bile ideologije i ljudi zbog kojih su se promiskuitetni ljudi osjećali krivim; I ideologije i psihološke navike zbog kojih su ljudi osjećaju zavist.**

Sretni, šarmantni, atraktivni, uspješni promiskuitetni ljudi su promovirani u masovnim medijima i u umjetnosti – oni su nam pokazivali *"kako to učiniti"*. **Utopiju se moglo ostvariti tako što ste bili otvoreni, slobodni, opušteni, tako što ste sve prihvaćali i**

niste osuđivali ... tako što se se riješili opresivne religije (posebno kršćanstva) i Viktorijanskih vrijednosti (koje su zapravo kapitalističke, opresivne, seksističke i rasističke).

Kada to sve učinimo, i mi možemo postati poput tih ljudi (pop zvijezda, glumaca, umjetnika i drugih kul tipova) o kojima čitamo u novinama – *oni su moralni heroji, ukazuju nam put prema svijetu slobodnom od zavisti i krivnje,* *svijetu u kojem je sve veća mogućnost sreće.* Ideal su bili oni koji su imali odnos sa bilo kime, bilo gdje i bilo kada – *i u njemu su uživali kakav je*; bili su veseli, uvijek su se zabavljali i bili zabavni, bili su svakome prijatelj, bili su svakome ljubavnik (kada je to netko želio.)

***

Radilo se o idealu. Naravno, bolesti su se našle na putu, iako su antibiotici izliječili većinu (odgovorni ljudi bi uzimali lijekove poslije svakog odnosa – *zapravo stalno su pili antibiotike.*) Seksutopija je spriječena prvo neizlječivim herpesom, a kasnije je i potencijalno smrtonosna sida zakočila svingerski život – *ali ideal slobodnog i lakog univerzalnog promiskuiteta nije se promijenio.* Radilo se o najvišoj vrijednosti, a ograničenja koja su bolesti postavila shvaćena su kao tragedije jer su prekinule utopijski životni stil; ne kao nešto što je rezultat tog životnog stila.

***

Jedini stvarno zli ljudi su bili oni koji su željeli priječiti taj utopistički životni stil promiskuiteta – oni ljudi koji su rekli da je promiskuitet intrinzično pogrešan *(čak i kada je bio zabavan i kada su ljudi bili sretni, čak i kada nitko nije bio zavidan zbog partnerova promiskuiteta)*; ti zli ljudi su bili protiv sreće, uništavali su užitak, ugnjetavali su.
Dakle s jedne strane smo imali dobre, zabavne i sretne, divljenja vrijedne heroje promiskuiteta; a nasuprot njih zle, dosadne, deprimirajuće, jadne, patetične i prezira vrijedne zlikavce koji su bili protiv promiskuiteta (iako smo također znali da su oni zapravo licemjeri; oni su zapravo bili podjednako promiskuitetni kao i svi ostali, samo su se pretvarali da nisu.)

Opisani proces moralne inverzije je, desetljeće po desetljeće, proveden kroz sve vrste seksualnog ponašanja, preferencija, identiteta – *uvijek temeljen na pretpostavci da "nema ništa intrinzično pogrešnog s ..."*

***

Vidimo da moral ovisi o pretpostavkama o tome što je intrinzično dobro a što loše, i zašto.

Zapad je zamijenio religiju s hedonističkim računanjem maksimuma užitka i minimuma patnje, ali nismo uništiti moral – s*amo smo ga invertirali* – Utopija seksa u kontekstu trajnog braka u kojem ima djece zamijenjen je utopijom slobodnog i lakog zabavnog seksa s bilo kime kada god to želimo.

Ono što je bila vrlina sada je izopačeno, a ono što je bilo izopačeno sada je vrlina. Ne radi se o Nietzscheovoj teoriji, to se stvarno dogodilo, sada je mainstream.

Zapravo, sada je obvezno.

Danas je definicija dobre i divljenja vrijedne osobe onaj koji je uspješan i bezbrižan u svojoj potrazi za užitkom; a zla osoba je ona ili one ideje koje pokušavaju ograničiti ili osujetiti uspješnu potragu za užitkom.

> *Bruce G Charlton, Moral inversion starts with "There's nothing *intrinsically* wrong with..."*

PS

Nekoć naivni(i/ili licemjeri) danas zli.

BGC-ov opis razvoja, barem kako ga je on doživio kroz svoj život, nije mi toliko zanimljiv kao kritika modernog morala nego kao jednostavan i razumljiv opis fenomena.

O problemu modernog shvaćanja morala sam već pisao, primjerice Anscombe; Moderna Moralna Filozofija, Kontracepcija i Čednost, Zašto imati djecu?, ili Haldane Argumentum ad Consummationem za "istospolne brakove", Moralni relativizam, Seksualna politika, prirodno i normalno; Scruton o Millu i liberalizmu, općenito kategorija postova seks1, seks 2, seks 3, seks 4,.

Izdvojio bih Osam kćeri pohote, Što je tako posebno kod seksa? Kako izgleda suvremena seksualna etik, također Poroci i vrline, progresivci i konzervativci, O redu i slobodi – R. Kirk. itd.

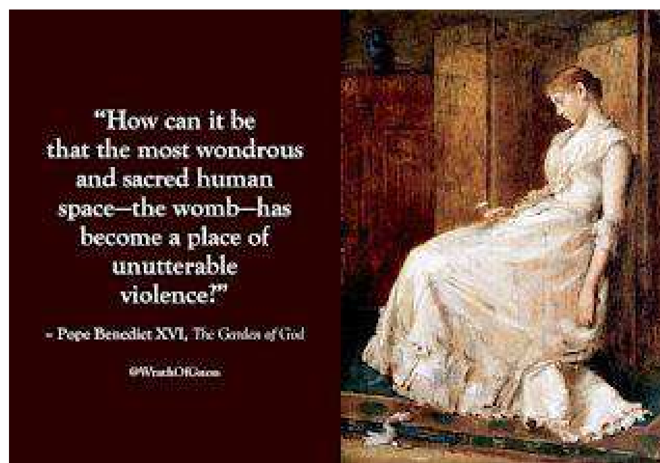
Đavlu je dovoljna jedna laž – J.C.Wright

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/avlu-je-dovoljna-jedna-laz-jcwright.html

Đavao kaže samo jednu laž, a mi smo joj zbog naše pale naravi skloni povjerovati, nije mu potrebna druga. Izgovorio ju je majci naše vrste u Edenu, kada joj je lukavo poručio da Bog ne želi da postigne dobrotu i božanstvo koje bi joj dala jabuka Znanja Dobra i Zla. ...

Đavao ima samo jednu laž: Bog nije izvor dobrote (*kaže Đavao)*. Bog je prepreka između tebe i dobrote Kako bi dosegli dobrotu, uništimo Boga i odbacimo Ga. ...

Progresivci u svojoj usiljeno samopravedničkoj pobožnost i groteskno samonametnutom neznanju su poslušnici Đavla. Neki su toga svjesni, većina nije. Stoje između žene i njene ljudske naravi, njene sreće, njene djece i ponavljaju istu laž. *Izvor tvoje sreće je prepreka sreći. Uništi izvor svoje sreće, odbaci je i biti ćeš sretna.*
John C. Wright, Warren Defies the Empire of Lies

Adolescenti vladaju društvom - BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/adolescenti-vladaju-drustvom-bgc.html

Adolescentna društva određuju moderni svijet.

Kod zemalja u razvoju, postoji više od četrdeset nacija gdje je medijalna doba manja od dvadeset godina, većina su adolescenti. Primjerice u Ugandi je prosječna dob petnaest godina.

U Zapadnom svijetu prosječna dob je dvostruko viša, u Britaniji četrdeset, u Japanu četrdeset pet itd. **Radi se o najstarijim društvima ikada na svijetu –** ***ali ipak, adolescentni vladaju tim društvima.***

Adolescenti koji vladaju Zapadom su Masovni Medij; masovni mediji su primarni društveni sustav na Zapadu, glavni fokus i izvor dominantne ideologije sekularnog Ljevičarstva, i **domena onih koji su gotovo-isključivo psihološki adolescenti.**

Zapadni Masovni Mediji su nastanjeni većinom mladim, nevjenčanim ljudima bez djece koji imaju tipično adolescentne brige oko društva; *lifestylea*, unutargrupnih fraza, seksualnog "oslobođenja", pravila odijevanja, žrtvenih jaganjaca i samopravednosti.

Ako su u braku, onda se radi o kasnim, neozbiljnim i slobodnim brakovima koji rijetko kad potraju.

Ako i imaju djece, onda imaju jedno ili maksimalno dvoje, rijetko kada ih odgajaju, često ih napuštaju.

Tipično za adolescente, masovni mediji pokazuju impulzivnost i nestabilno raspoloženje, izmjenjuje se hedonizam i okrivljavanje; agresija i kukavičluk, sarkazam i sentimentalnost; nemogući idealizam i ogorčena optužba za licemjerje; divlja nepromišljenost i paralizirajuća krivnja; podrugljiva arogancija i obožavanje heroja; opsjednuti su novitetima, modom i odobravanjem vršnjaka; ekstrovertirani su (potreban im je stalna vanjska stimulacija); i emocionalno su hladni, sebični i manipuliraju; istodobno puni zamjeranja, pršte od osobnih prava, skloni samosažaljenju i revnom zagovaranju apstraktne "pravde" koju drugi ljudi nisu u stanju ostvariti.

Zaključno, gotovo svatko je danas pod vlasti, na različite načine, adolescenata – *a to objašnjava puno...*

> *Autor je Bruce G Charlton, izvorni post The Adolescent Society - Uganda to the UK, (Jedan ranije objavljeni post o Adolescentnim Intelektualcima - T. Sowell)*

Sindrom "zaključanosti u adolescenciji": individualno i kolektivno - BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/sindrom-zakljucanosti-u-adolescenciji.html

Jedan od razloga zašto ne postoji mogućnost značajnog društveno političkog poboljšanja sve dok ne dođe do masovne vjesko-duhovne obnove; jest taj što su gotovo svi moderni pojedinci zastali u adolescenciji (odgovor na to *varira od regresije u djetinjstvo, ili opijene neosjetljivosti)* i gotovo nitko ne prolazi kroz to stanje kako bi došao do psihološke (i duhovne) zrelosti.

Adolescencija je, ili bi trebala biti, faza – id*ealno faza koja traje jako kratko vrijeme, možda i moment, ili par dana*. Duhovno, adolescenciju bi trebala promatrati kao stanje koje se tek dodirne, ili koje se preskoči, u procesu rasta iz djetinjstva do autonomnog odraslog braka i roditeljstva; *nužno ali i loše.*

Suprotno tome, naša masovna kultura je posljednjih pedeset godina (i elitna kultura kroz posljednjih dvije stotine godine) stalno slavila adolescenciju kao stanje, ne fazu, i ohrabrivala ljuda da zastanu u tom stanju: Izruguju se, skrivaju i uništavaju sredstava kojima su ljudi prolazili kroz adolescenciju i konačno sazrijevali.

Psihološki problem je puno veći od propadanja braka i roditeljstva; podrazumijeva "zaglavljivanje" – *faza postaje stanje* – između dvije legitimne situacije djetinjstva i odrasle dobi. [...]

Vječni adolescent je ciničan jer pokušava dobiti najbolje od oba svijeta, fizikalnog i duhovnog, bez da se obveže prema ijednome; Zapravo, ako je intelektualac možda će čitav život provesti uspoređuju i suprotstavljajući dva pola fizikalnog i duhovnog. Upravo zato jer je emocionalna privlačnost jednog uravnotežena drugim, **njegove emocije će atrofirati i njegov um će postati odsječen – fokusiran na analizu i apstrahiran od djelovanja; paraliziran neodlučnošću i nesposoban pokrenuti se iz straha da ne izgubi nešto što želi**.

Jednom uspostavljena, ovu *fazu-koja-je-postala-stanje* je teško napustiti, teško ju je nadvladati – ojačava ju društvo koje trivijalizira i odbacuje religioznost-duhovnost; **To dovodi, u nedostatku ičega boljeg, do idealiziranja "mladosti" i prikazivanja zrelosti kao dosadnog, otupljujućeg, poražavajućeg, zapravo zlog, represivnog, reakcionarnog stanja.**

(Jedina "dobra" odrasla ili starija osoba je, u modernoj kulturi, napredanjak čija je "vitalnost" iskazana njezinim poštovanjem prema hegemoniji mladosti; mora prihvatiti seksualnu revoluciju, različitost, kulturu narcisizma, distrakcije i intoksikacije – *i sve ostale nihilističke i prolazne aktualne trendove.)*

Jedini konstruktivan način izlaska iz *"zaključanosti u adolescenciji"* je duhovniji život, a to se može dogoditi samo unutar okvira religije kao stvarnosti: No naravno, sile zla dominiraju Zapadnim kulturnim vodstvom, a one sigurno ne žele taj bijeg; žele društvo beznadnih, stalno starećih ljudi koji žele biti mladi.

Na svakome pojedincu je da isplanira i ostvari svoj bijeg iz onoga što moramo prepoznati kao zatvor idealizirane vječne adolescencije.

> *Izvorni post* Locked-in adolescence syndrome:individually and collectively*, Bruce G Charlton (Preneseno uz nešto više izmjena, BGC govori o stanju "locked in adolescencije"" koristeći usporedbu s "locked in" medicinskog stanja.)*

O nametnutoj adolescenciji i nemogućnosti odrastanja – BGC

 katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/o-nametnutoj-adolescenciji-i.html

> BGC objašnjava da u agrarnim društvima poput Europe Srednjeg Vijeka, je većina djece, barem se tako opisuje, bila prisiljena raditi *(repetitivni poljoprivredni posao)* od najmlađe dobi tako da je moguće da nisu niti imali djetinjstvo. Bili su "mali odrasli" prije nego što su mogli znati što propuštaju. Prema BGC-u, radilo se o fizičkom zlostavljanju; normaliziranom, obveznom i društveno odobrenom.

Danas također imamo gadan prijelaz u adolescenciju – *koji se gura sve ranije i ranije u obliku seksualiziranja djece;* ne samo od strane medija, nego i političara i vlasti; od strane obrazovnog sustava.

Radi se o sustavnom seksualnom zlostavljanju – dječje umove se nasilno hrani seksom, i to pogrešnim; u svakom trenutku, sve više, normalizirano i obvezno – društveno odobreno.

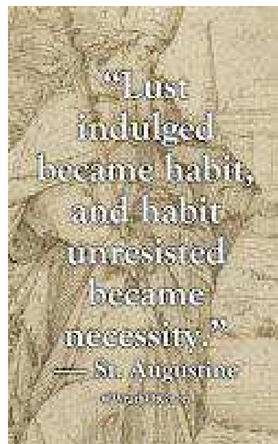
Adolescencija; treba biti *(prema uzorima koje prikazuju mediji, i podrazumijeva službena politika.*) razdoblje promiskuitetnog seksa, drogiranja i opijanja; mentalna bolest koju tretiramo indoktrinacijom ("psihoterapijom") i lijekovima *(većinom sedativima i sredstvima za smirenje, eliminatorima emocija, antipsihoticima, antikonvulzivima itd.)*

Adolescente se priprema da se osjećaju kao žrtve, priprema ih se za zamjeranje i očaj; priprema ih se, naravno, za ponos [oholost].
Ipak, **sve te adolescentne stvari izazivaju ovisnost tako da ljudi ne žele odrasti – *odnosno vjenčati se i osnivati obitelji*. Ostaju poput adolescenata.**

Ljudima se ne sviđa činjenica da postaju stariji (ne i odrasliji) jer jer život bez religije i bez duhovnosti nužno i po definiciji besmislen i bez svrhe.

(Dakle pristojni ljudi teže djetinjstvu, kojeg ne mogu imati jer je s druge strane adolescencije.) Zaglavili su, očajavaju- *žele umrijeti, bezbolno, kada distrakcije i užici nestanu.*

> *Izvorni post* Not Growin Up, *autor je Bruce G Charlton. BGC smatra da postoji rješenje u dva dijela; religija i napuštanje otuđenja kojeg donosi materijalizam koji sve predstavlja mrtvim (ljudi su prema toj filozofiji, kao dio stvarnosti, samo materija, a to znači mrtvi.)*

"Lust
indulged
became habit,
and habit
unresisted
became
necessity."
— St. Augustine

Budziszewski o adolescenciji i odbacivanju odgovornosti

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/budziszewski-o-adolescenciji-i.html

> Budziszewski u postu The prolongation of adolescence objašnjava *(prenosim kao sažetak, dio je citat);*

Sve donedavno adolescencija je bilo kratko razdoblje između biološke spremnosti za zasnivanje obitelji i moralne spremnosti preuzimanja obveza; Kratka šetnja kroz koridor djetinjstva i zrelosti. Razdoblje između puberteta i braka je bilo puno kraće, ljudi su većinom radili u poljoprivredi, neki su bili zanatlije ili trgovci, oni višeg staleža su dobivali različite vrste poduke, ali obično ne sveučilišne. Malo je bilo onih koji su išli na sveučilišta, započinjali su ga puno ranije nego što je danas slučaj, i često su pili predodređeni za redovničke pozicije, a to je značilo ne brak, nego celibat.

Adolescencija u današnjem smislu je jedva postojala, ljudi su brzo prelazili iz faze djetinjstva u zrelost, nije se očekivao duži period. Postojali su različiti rituali kojima je mlada osoba postala odrasla. Takva društva imala su svojih problema, ali dugo razdoblje između spremnosti na ženidbu i ulaska u brak nije bio jedan od njih.

Danas djeca ulaze sve ranije u pubertet, točni razlozi nisu poznati, ali unatoč sve nižoj granici puberteta, dob braka je sve viša. Postoji više razlika, neka nova zanimanja podrazumijevaju puno dužu izobrazbu, škole su postale neučinkovite pa im je potrebno duže vrijeme da nešto poduče, ono što se učilo u srednjoj danas se uči na fakultetima, ono što se nekoć učili na fakultetima sada se uči na postdiplomskim studiju. Postoji dugo razdoblje ekonomske ovisnosti.

Branitelji kasnih brakova smatraju da je to dobro jer ljudi nisu zreli do sredine dvadesetih, rano vjenčana osoba će se tada naći u braku s osobom koja se promijenila,,

> *Budziszewski završava;*

Trebamo primijetiti kako se postiže zrelost. **Muškarci i žene ne postaju prvo zreli pa onda prihvaćaju odgovornost; nego upravo kroz prihvaćanje odgovornosti oni postaju zreli**. Odgovornost ih transformira, bračna odgovornost više od drugih. Brak i odgoj djece spajaju muškarca i ženu u jedan organizam s dvije osobnosti. Ako se vjenčate sa dvadeset, onda se i očekuje da ćete biti drugačija osoba s dvadest i pet godina – *i morate se zajedno promijeniti*. Nažalost, što smo stariji to nam je teže transformirati se, što se više mijenjamo sami, to nam je teže mijenjati se zajedno.

Neprirodno produljenje adolescencije predstavlja niz moralnih problema. Normalna erotska želja umjesto poticaja na brak postaje poticaj za promiskuitetnost. Promiskuitet potkopava postizanje moralne mudrosti, zbog njega bračna ljubav postaje neprivlačnom**.** Osim toga, prolongirana neodgovornost je samo po sebi vrsta odgoja, i to lošeg odgoja. Uskoro čitava kultura postaje zatočenik sindroma Petra Pana, boji se napustiti djetinjstvo. U tom trenutku

čak i odgovornost braka i obitelji gube transformativni karakter. Muškarci u četrdesetima koji imaju djecu od dvadeset godina znaju reći *još uvijek se ne osjećam odraslim", "još uvijek ne mogu vjerovati da sam otac"*. Sam kapacitet suočavanja s moralnim životom je oštećen.

Dalrymple o preranoj Adolescenciji i zaostalom razvoju u suvremenom društvu

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/dalrymple-o-preranoj-adolescenciji-i.html

> "Djetinjstvo je, u značajnom dijelu suvremene Britanije, zamijenjenom preranim odraslim razdobljem, odnosno adolescencijom. Djeca jako brzo odrastaju, ali ne i daleko. Zbog toga je danas moguće da četrnaestogodišnjakinja prijateljuje sa dvadesetšestogodišnjakom jer sa četrnaest godina znaju sve što će ikada znati. "

T. Dalrymple

Jedna od čestih tema u Dalrympleovu radu je upravo prerana adolescencija koja postaje trajno stanje kojeg veliki broj nikada ne preraste. Čak i službena kultura i politika danas promovira adolescenciju kao idealno stanje.

Ovdje se konkretno TD više fokusira na činjenicu da djecu prerano izlažemo određenim stvarima, i da nikada ne sazrijevaju, ali podjednako je bitan taj drugi dio (o ljudima koji prožive čitav život u adolescenciji). Primjerice možete često naići na razmišljanje odraslih – *točnije starijih* – žena koja se ne razlikuju od razmišljanja adolescentica. Zapravo, ponekad će reći upravo to da se i danas drže odluka koje su donijele u tom razdoblju. Drugim riječima, da se i danas vode savjetima četrnaestogodišnjakinje. Slično vrijedi i za muškarce, ali žene biološki brže odrastaju i za neke odluke imaju imaju kraće razdoblje nakon kojeg ne mogu nadoknaditi propušteno.

Komentirajući Burgessa i njegov roman Clockwork Orange u kojem mlade djevojčice umjesto u školi vrijeme provode slušajući neprikladnu glazbu TD zapisuje da ne bi iznenadilo Burgessa;

> "Što su časopisi za desetogodišnjakinje ili jedanaestogodišnjakinje danas puni savjeta kako biti atraktivan, a djevojčice od šest ili sedam godina majke oblače u kostime koje podsjećaju na prostituciju; ili da je došlo do sažimanja generacija tako da je moguće prijateljstvo između četrnaestogodišnjakinja i dvadesetšestogodišnjakinja."

Osim preranog razvoja, često kritizira i dugu fazu zaostalosti u razvoju. O onima koji žele ostati vječni adolescentni, ili se barem tako oblače *(it milijarderi, rock zvijezde itd.)*;

> "Još od pedesetih, adolescencija se smatra vrhuncem ljudskog iskustva, nakon nje sve ide prema gorem. Prema takvom razmišljanju ako se adolescenti oblače na određeni način, onda ćete vi i odijevanjem na određeni način biti adolescent."

Općenito je u svome radu kritizirao adolescentni pristupu umjetnosti (*šokiranje buržoazije, težnji ka tr*ansgresivnosti itd.) i religiji (i*ako on sam nije religiozan).*

Sažimanje generacija je za njega jedan od najočitijih društvenih trendova u modernoj Britaniji. Djeca postaju prerano odrasla, a odrasli ostaju trajno podjetinjeni.

Prema njemu, malo je što danas konformistički, predvidljivo i dosadno kao "buntovna adolescencija".

O zapadnjačkoj adolescenciji i životnim fazama

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/o-zapadnjackoj-adolescenciji-i-zivotnim.html

> George Stanciu, u The Four Stages of Human Life objašnjava;

Za razliku od puberteta koji je biološka činjenica i stoga univerzalna; konfuzija, pobuna i potrga za identitetom koju smatramo prirodnom za američke tinejdžere je proizvod kulture. U vrijeme kolonijalne amerike, mladost nije bila čudno razdoblje konfuzije i ranjivosti. Prije kontakta sa Zapadom, Kinezi nisu prepoznali adolescenciju kao razdoblje razvoja, i nisu imali riječ za nju. Studenti komperativnih kultura iznenadili su se što je najturbulentnije razdoblje njihova života kulturni fenomen, a ne izravni rezultata hormonskih promjena.

U nezapadnim, p**redmodernim kulturama, mlada osoba je lagano slijedila roditeljske stope, učila je radne vještine i stekla vrline imitirajući starije.** Primjerice, u tradicionalnoj Kini, otac koji bi podučavao svog šestogodišnjaka poslovanju bi ga vodio na sastanke. Sin je svjedočio i kasnije sudjelovao u pregovaranju. Općenito, roditelji su bili ponosni što se dijete ponaša odraslije no što je po svojoj dobi, to je bio znak da dijete postaje dio društva. U svim životnim situacijama, roditelji se nisu trudili sakrivati svoje probleme od djece, u sretnim trenucima, djeca su slavila s odraslima, u nesretnim; najmlađi su tugovali s njima.

U dobi od dvanaest ili četrnaest, većina kineske djece su već bili punopravni članovi društva, upoznati s radostima i razočarenjima življenja s drugim ljudima; bez problema su ušli u svijet odraslih. Sigurni u svoje mjesto u društvu, znajući da se mogu osloniti na druge i emocionalno i financijski, mladi nisu imali veliku želju pridružiti se bandama.

U americi, odnos između gradskog dječaka i njegova oca je potpuno drugačiji od odnosa seoskog dječaka i njegova oca. **Prvo, gradski dječak obično nije imao ekonomsku ulogu u obitelji, posebno nakon drugog svjetskog rata. Drugo, otac je radio u uredi ili tvornici, daleko od doma sociološki, ako ne fizički. Dječak nije iskusio posao svoga oca, imao je nejasno razumijevanje što njegov otac uopće radi. Dijete nije imalo razloga pretpostaviti da će njegov posao ikako sličiti poslu njegova oca.** Zbog toga je gradski dječak nesiguran, zbunjen nizom mogućnosti koje mu nudi moderna ekonomija; nije znao što će postati tako da je "identitet" postao problem.[...]

> Kasnije opisuje tradicionalno hinduističko shvaćanje životnih faza i uspoređuje ih s modernim zapadnjačkim. *(Prema hindusima, u prvoj fazi čovjek-dijete stječe sve potrebne vještine i vrline koje mu omogućuju da bude član društva, zatim se u bračnom stanju posvećuje obitelji, nakon toga dolazi u fazu u kojoj se posvećuje društvu, a u posljednjoj fazi se posvećuje duhovnoj pripremi.).* Četiri suvremene zapadnjačke faze su dosta drugačije;

Ukratko, četiri faze ljudskog života slijede oscilirajući luk slobode, počevši od bespomoćnog djeteta koje potpuno ovisi o odraslima i nema kontrole nad svojim životom. Adolescent koji nema društvene ili ekonomske dužnosti je potpuno slobodan živjeti u svome svijetu, provodeći svoje vrijeme upijajući masovne medije, povezujući se s drugim adolescentima kroz društvene mreže i mobitele. U odrasloj dobi, gubitak slobode i neovisnosti zbog posla, pojedinac mora djelovati suprotno svojim željama, mora se pojaviti na poslu i ispunjavati šefove zapovijedi. Kada se umirovi, osoba ponovo stječe slobodu adolescencije, može činit što želi. Konačno stanje je smrt, potpuna anhilacija *sebstva*.

Četiri stanja života prema drevnim hinduističkim mudracima slijede sve veći krug dužnosti. Učenik mora razviti svoje unutarnje darove kako bi mogao služiti svojoj budućoj obitelji i društvu. Nakon dvadeset pet godina obiteljskog života, osoba bi se trebala povući i služiti društvu. U konačnoj fazi osoba bi se trebala povući od ovosvjetskih vezivanja i meditirati , tražiti prosvjetljenje, i pripremati se za budući život.

Naravno, ne možemo postati drevni hindusi, ali imamo izbor; bilo da oblikujemo svoje život prema slobodi i želji da posjedujemo sve više i više materijalnih dobara ili da oblikujemo svoje živote prema dužnostima i s ciljem duhovne slobode, oslobođenja od kulturnih diktata.

PS

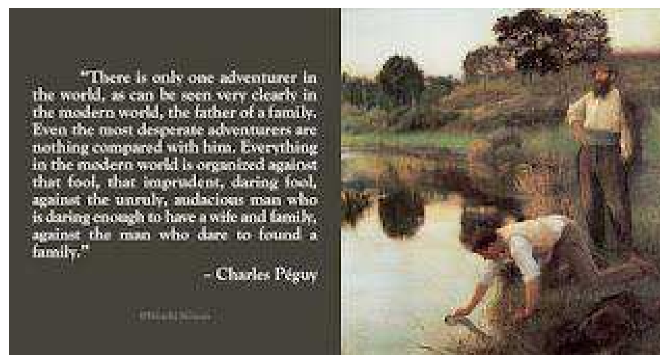
Pitanje različitog shvaćanju faza ljudskog života sam se već dotaknuo u Odškolovanje Društva, Ivan Illich objašnjava da je koncept "djetinjstva" novost u ljudskom društvu - *i nije to promatrao kao pozitivnu stvar, iz više razloga.*

*(*Inače, s obzirom da je prethodnih nekoliko postova kritično prema "adolescentima" i njihovim odlukama, ne radi se o tome da djeca i mladi ne mogu donositi dobre odluke, nego upravo suprotno, da su oni u stanju činiti puno više no što se danas očekuje od njih, odnosno bili bi u stanju to činiti kada bi živjeli u društvu koje bi ih pravilo usmjeravalo, društvu koje ne bi "prerano" guralo djecu u svijet "odraslih stvari" i koje bi mladima omogućilo da postanu stvarno odrasli članovi društva sa svim obvezama i privilegijama.)

Kinezi, prema autoru, nisu imali riječ za "adolescenciju", ali koji jezik poznaje taj pojam? Naravno da su mladost i njeni problemi bili poznati, primijećeni i kritizirani još od prvih zapisa, ali ipak se radilo o drugačijem shvaćanju i odgovoru na te mladenačke izazove.

Stanciu navodi neke socioeonomske razloge koji su doveli do razdvajanje mladih od roditelja, ali ta razlika je sve veća, povećava se indoktrinacijom kojom su mladi izloženi u medijima i školi.

Još jedan povezani post; Kako suditi o zdravlju kulture?- A. Esolen

"There is only one adventurer in the world, as can be seen very clearly in the modern world, the father of a family. Even the most desperate adventurers are nothing compared with him. Everything in the modern world is organized against that fool, that imprudent, daring fool, against the unruly, audacious man who is daring enough to have a wife and family, against the man who dare to found a family."
– Charles Péguy

O Plitkoj (pri)učenosti Ljevice – BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/o-plitkoj-priucenosti-ljevice-bgc.html

Velika većina modernih intelektualaca sklona je malo razmišljati, ali nikada promisliti sve zaključke. Razmatrati će, ali nikada vlastite pretpostavke. Ukratko, oni su poput studenata druge godine [en*g. Sophomore].* Odnosno, mudre budale, ili, stvarne budale koje površno izgledaju, i vjeruju za sebe, da su mudri.

Oni **mogu vidjeti što je pogrešno sa *status quo* ali ne i što je pogrešno s njihovim rješenjima; Znaju koje su prepreke ostvarivanja njihovih ciljeva, ali ne znaju zašto te prepreke postoje, ili zašto su njihovi ciljeve nekoherentni ili zli;** mogu vidjeti zbog čega su neki ljudi kratkotrajno nesretni; ali ne vide razloge zbog kojih su životi većine ljudi ispunjeni.

Ljevica pridaje puno pažnje egalitarnoj ekonomiji redistribucije – *uzimanje manjini i davanje masovnoj većini*; ali nikada ne izračunaju koliko bi ta većina zapravo dobila sredstava. Socijalizam kao internacionalni projekt 19. stoljeća utemeljen je na želji da se ublaži siromaštvo kojeg su elite prvi put primjerite nakon industrijske revolucije *(nakon što je industrijska revolucija objektivno ublažila to siromaštvo – ali je također dovele siromašne u gradove*) – ali socijalizam se temeljio na razmišljanju koje vjeruje kako će redistribucija riješiti siromaštvo; ali nitko nije izračunao i shvatio da to nije moguće, i da će egalitarni socijalizam sigurno i matematički dovesti ne do općeg izobilja nego općeg siromaštva.

Danas se ljevica usredotočuje na tobožnji položaj skupina "žrtvi" koje kroz posljednjih pedeset godina imaju sustavno i eksplicitno odobrene posebne preferencije i privilegije kroz različite zakone i regulacije - *i u birokratskom i privatnom diskurzu.*

Sve to kako bi se odgovorilo na određenu nejednakost (možda osobnu možda statističku) koja je obično posljedica zdravorazumske pravednosti – *prema tome potrebno je redefinirati pravednost.* Potrebno je nametnuti "jednakost ishoda" na grupnoj razini – *kvotama* – neovisno o individualnim razlikama. Posljedice izjednačivanja kvotama na grupnoj razini lako je vidljiva, lako ju je primijetiti – *ali Ljevica ne želi priznati ono što je očito niti će promisliti o implikacijama onoga što zagovara.*

Ljevica *(čija je krajnja motivacija zla, i čija je vladajuće elite namjerno angažirane u vrlo uspješnoj strategiji subverzije, destrukcije i inverzije svega što je Dobro*) dobro zna što radi. Ljude koji ne razmišljaju tako proglašavaju glupim, **a za svakoga tko stvarno rigorozno razmisli o zaključcima kažu da se bavi "besmislenom metafizikom" i ideološki je apologet fašizma.**

Priučeni intelektualac je podjednako nestrpljiv i prema naivnima i prema učenima – zadovoljan je svojim parcijalnim, površnim i iskrivljenim djelićem znanja; Zbog malo znanja kojeg posjeduje osjeća se superiornim u odnosu na masu, ali on prezire stvarno mudre jer nema potrebe za išta više znanja jer mu je njegovo dovoljno da dobije što želi (trenutno, kratkotrajno, u skladu s vlastitim površnim i iskrivljenim željama.)

On smatra da je oličenje savršene ravnoteže – ima dovoljno znanja da je superioran masama, ali nedovoljno da se mora suočiti s problematičnim posljedicama; smatra da je prestižan i pragmatičan; dovoljno podučen da opravda svoj autoritet, ali nedovoljno da ga izbace iz ugledna društva.

Živimo u svijetu u kojem je takvo razmišljanje prevladavajuće – u vlasti, masovnim medijima, glavnim crkvama, zakonu, vojski i policiji, obrazovanju, znanosti i svugdje drugdje.

Malo znanja može biti opasna stvar; a riječ "opasna" zvuči kul! Voli misliti o sebi – *i kada drugi tako misle o njemu* – kao "opasnome" – iako je zapravo bojažljiva, konformistička, neprincipijalna kukavica kada se nađe u ozbiljnoj situaciji (pragmatičan je, znate, štedi se za stvarno važne stvari...)

Svaki mudar čovjek prolazi kroz fazu priučenosti – ali ako je ne prepoznao kao fazu može u njoj zaglaviti; kao što se dogodilo čitavoj Zapadnjačkoj vladajućoj klasi.

Jedan bi bio loša stvar... ali čitava klasa uobraženih, samozadovoljnih koji vladaju svime je smrtonosna.

> *Napisano, uz dosta izmjena, prema postu The Sophomoric Left (autor Bruce G. Charlton).*

PS

Svatko je konzervativan u onome u čemu je stručan, a u odsustvu medijske indoktrinacije to bi vrijedilo i za obične ljude.

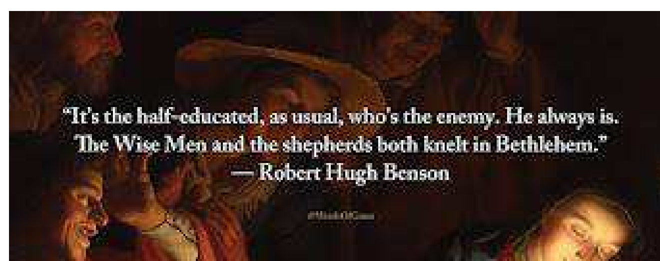
Raniji postovi na blogu; Sowell Adolescentni Intelektualci, a u eseju Kako razmišljaju političari i njihovi glasači, Sowell se prisjeća*;*

> Kada sam bio dodiplomski student ekonomije na Harvardu, profesor Smithies me upitao na predavanju kakav plan preferiram oko određenog pitanja koje je bilo tada aktualno. S obzirom da me to pitanje duboko zanimalo, nastavio sam mu entuzijastično odgovarati, objasnio sam mu koje korisne posljedice očekujem od plana kojeg zagovaram.
>
> *"I što će se tada dogoditi?*" upitao je.
>
> Pitanje me iznenadilo. Ipak, kada sam razmislio postalo mi je jasno kako će situacija koju sam opisao dovesti i do drugih ekonomskih posljedica; počeo sam ih uzimati u obzir i nabrajati.
>
> *"I što će se dogoditi nakon toga?*" Pitao je profesor Smithies.
>
> Dok sam analizirao daljnji razvoj ekonomskih reakcija na moj plan, počeo sam shvaćati da bi te reakcije dovele do znatno nepoželjnijih posljedica od onih u prvoj fazi, počeo sam pomalo popuštati u svojem zagovaranju.
>
> *"I što će se tada dogoditi?"* inzisitrao je profesor.
>
> Tada sam počeo shvaćati kako će ekonomski odjeci plana kojeg sam zagovarao vjerojatno biti poprilično katastrofalni – i zapravo puno gori od početne situacije koju je plan trebao popraviti.
>
> Koliko god da je ta vježba bila jednostavna, bila je detaljnija od većine ekonomskih rasprava oko planova vezanih uz veliki broj pitanja. Većina razmišljanja prestaje u fazi prvoj.

Još neki raniji postovi; Plaćate li poštenu razinu poreza, Tko ima vremena biti Ljevičar, Progres, Inteligencija (i mudrost) i glupost itd.

Da podsjetim na par citata;

> Velike gluposti ne dolazi iz naroda; prvo zavedu inteligentne ljude.
>
> Budala uzvikuje da negiramo problem kada mu pokažemo pogrešnost njegova omiljena rješenja.
>
> Mi reakcionari pružamo idiotima užitak da se osjećaju kao odvažni avangardni mislioci.

Što bi zaustavilo demografski pad (Europe)? - BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/sto-bi-zaustavilo-demografski-pad.html

1. Želja da ga zaustavite.

Takve želje nema. Programi i politika su stoga nebitni.

2. Dakle, pitanje je ovakvo - Zašto su Europljani ravnodušni na demografski pad?

3. Zašto Europljani ne smatraju da je imanje djece glavni prioritet?

4. Zašto Europljani ne smatraju trajni brak i obitelj glavnim prioritetom?

Ovo je sve bliže...

Pojedinci... Zašto bi pojedini europljanin stavio brak i obitelj kao prioritet? Jasno je da razlog nije taj što se radi o kratkoročnom putu prema maskimiziranju sreće....

Dakle, radi se o dugoročnom i kozmičkom i supra-individualnom... Govorimo o Religiji

5. Odgovor na ono što bi zaustavilo demografski pad Europe je Religija; ozbiljna i s glavnom ulogom.

6. Sljedeće pitanje je kakva religija?

Ali nam je barem jasnija priroda pravog odgovora.

PS

BGC (*What would stop Europe's demographic decline?*) je u pravu, očito ne postoji stvarna volja da se išta poduzme vezano uz "demografiju".

Postoje ljudi koji desetljećima upozoravaju na spomenuti fenomen: "Ljevica" im odgovara poznatim optužbama, nekoć prikrivenije, danas potpuno otvoreno napadaju samu ideju da je nešto dobro u obitelji ili majci koja brine o djeci - *pa i samom društvu koje ne izumire*. Obitelj je prema njima izvor nesreće i ugnjetavanja, loša i za žene i za djecu, a one koji ju zagovaraju potrebno je ušutkati, kazniti jer se protive međunarodnim konvencijama i zakonima. *(To im je nerijetko jedina politička poruka koju nude.)*

"Desnica" će možda prepoznati problem, ali će imati slično ponašanje kao i Ljevica, možda nešto umjerenije. U svakom slučaju, demografski problem će proglasiti kompleksnim pitanjem čije rješavanje si ne možemo priuštiti. To ne bi bilo održivo.

Ideja da je imanje djece neodrživo, odnosno da održivost društva podrazumijeva izumiranje društva ne čini im se nimalo apsurdna.

Uvjerljivo su nam objašnjavali da nemaju političke ili ekonomske moći da išta poduzmu. Zatim smo posljednih dvije godine svjedočili kakve mjere su u stanju uvesti čitavoj ekonomiji, društvu i pojedincu, i iz kojih razloga.

Što bi zaustavilo izumiranje? Kao prvo, trebala bi postojati želja da se ono zaustavi.

Imanje cure/dečka i zabava kao smisao života - BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/imanje-curedecka-i-zabava-kao-smisao.html

Odrastajući u kasnim šezdesetima i sedamdesetima, dojam koji sam stekao o svrsi života jest da morate, u svakom trenutku – *od razdoblja od oko 10 godina, "imati curu"* – i da je u tome smisao životu*(takav život su prezentirali na televiziji, u filmovima, u knjigama).*

Život se mora fokusirati oko dvije stvari; (I). imati curu, i (II) činiti zabavne stvari.

***

Ideja (implicitna) je bila imati više, iako ne previše, djevojaka, možda jednu godišnje? Kako bi demonstrirali da mislite "ozbiljno" oko "veze*" – a samo jednu istovremeno kako bi demonstrirali da ste u stanju biti pošteni i vjerni.*

To je bio temelj za sve ostalo – *primjerice obrazovanje, posao ili hobije;* Zapravo, obrazovanje, posao i hobiji su sami po sebi bili implicitno usmjereni prema većem dugotrajnom uspjehu s djevojkama i zabavom.

***

Sjećam se kada sam, kao sedamnaestogodišnjak, nazočio (obveznom) predavanju pastora Škotske crkve koji je odgovarajući na pitanje **rekao da bi seks trebao biti samo u okviru braka. Smatrao sam da je takva ideja bizarna i luda –** ***zapravo da negira život*****, jer sam upio prevladavajuću kulturu da je vanbračan odnos** ***dečka-djevojke*** **jednostavna glavna stvar u životu; to je bila tema gotovi svih televizijskih programa, filmova i knjiga koje sam ikada pročitao, uključuju i one najbolje čije likove sam želio oponašati.**

***

Nisam vidio smisao u braku, i posebno ne u imanju djece – ***to su bile "nepromjenjive" odluke, a odgovorna osoba ne bi se dovela u situaciju da bude "vezana" "trajnom" situacijom*** **– ideal je bio da se život mijenja ovisno o situaciji.** To se činilo očitim.

Poanta nije da sam bio u krivu, iako očito jesam, nego da tada nisam uopće bio u stanju shvatiti brak i obitelj – ***činile su se kao proizvoljne, okrutne i restriktivne stvari.***

S obzirom da nisam vidio stvarni smisao ili značenje u životu, neprijatelji su mi bili dosada i tuga.
Kako bih se borio protiv dosade i tuge, želio sam posložiti život kao apsorbirajuću psihodramu – *s jedne strane nije bilo dobro imati vezu koja je toliko trivijalna da psihološki nema važnosti; ali s druge strane ne bi bilo dobro imati vezu koja je toliko*

ozbiljna da izaziva tugu.

Dakle ideal prema kojem sa živio bio je tražiti umjereni put s umjereno velikim brojem umjereno ozbiljnih veza koja traju umjereno dugo razbolje – i kada su završile ostavile su umjereno žaljenje, ali i dalje mogućnost prijateljskog odnosa tako da bi mogli imati mrežu "bivših" s kojima bi se mogli podružiti i s kojima bi imali sjećanja na "dobra vremena".

Niz umjereno ozbiljnih djevojaka bi mogao nakon nekog vremena dovesti do određene vrste "proširene obitelji" koja pruža emocionalnu potporu, osjećaj ukorijenosti, blagu stimulaciju itd. Takva ideja postojala je u umjetnosti i masovnim medijima.

***

Ukratko, moj idealni život, *(ne kompromisni, nego idealni)* kroz djetinjstvo, mladost i ranu odraslost se temeljila na metafizičkom vjerovanju koje je Murray opisao kao tipičnim za moderno doba:

Ljudska bića su skup kemikalija koje se aktiviraju i, nakon nekog perioda, deaktiviraju. Smisao života je što ugodnije potrošiti vrijeme između te dvije faze.

> *Autor je Bruce G. Charlton. (Izvorni post The girlfriend/boyfriend culture...)*

Seksualna tjeskoba kao javna politika - BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/seksualna-tjeskoba-kao-javna-politika.html

Koliko je važan seks – i koliko jednostavan?

Šezdesetih godina prošlog stoljeća ideja je bila da je seks istovremeno najvažnija stvar na svijetu – ništa joj nije smjelo stati na put. Ljudi svih doba *(uključujući djecu... to je bila važna ideja u šezdesetima)* trebali su biti slobodni raditi što god su željeli, kada god su to željeli, gdje su to željeli i s kime (ili s čime) su željeli...

A ipak, istovremeno, seks je bio potpuno nevažan. Dobra bi stvar bila ukloniti sva ograničenja i granice u području spolnosti jer seks nema stvarnu važnost – seks je tek zabavan oblik tjelovježbe, još jedna vrsta opuštanja s prijateljima, na istoj razini kao pijenje piva ili pušenje marihuane.

Poanta je bila; seks treba biti bezbrižan.

Pa... to nije dugo potrajalo, čak niti pola desetljeća. Čim su seksualni revolucionari pobijedili u prvoj bitki, otkrili su nam da je bezbrižni seks bio samo mamac za nešto vrlo drugačije – *i tada je seks, seksualnost i seksualni identitet – čitava stvar* – postala, i jest, sve više, izvor tjeskobe.

Dakle koja je agenda kada se radi o seksu. **Niti ga favoriziraju niti ga žele iskorijeniti, nego koriste istovremeno oba pristupima, ili izmjenično. Oni nisu niti za biološki spol, niti za izabrani rod – nego oboje; oni nisu za istospolnu privlačnost niti za promjenu spola – nego za oboje; ne smatraju da je seksualnost i identitet fiksna kategorija, ali istodobno to smatraju – ne misle da je seksualnost stvar izbora, ali istovremeno će reći da jest (sami životni izbori su u jednom trenutku trivijalni, u drugom važni)...**

Koji je zaključak? Zaključak je da *stvarno* žele tjeskobu. Žele da se ljudi usredotoče na seks, ali da budu egzistencijalno nesigurni oko toga. Žele da rade niz kontradiktornih stvari, a to znači da će stalno sumnjati čine li ispravnu ili najbolju stvar.

Žele stvoriti skupinu žrtvi i prezrene agresore – *ali stalno ih mijenjaju, miješaju redoslijed tako da nitko ne zna što bi trebao činiti, svatko je nesiguran i uplašen oko vlastitog statusa*; i što god da trenutno osjećaju, nadaju se, ili čine, mora biti izloženo stalnoj sumnji.

Stalna zabrinutost, endemski sukobi, nesretna opsesija ... upravo je to bio cilj seksualne revolucije, to je uvijek bio cilj i krajnja točka.

Otuda imamo višestruke inicijative da postignemo seksualnu konfuziju kod školske djece – posebno kod onih koji su premali da bi brinuli, ili čak bili zainteresirani, oko seksa. Žele osigurati da čitavo područje seksa bude problematizirano, ugrađuju egzistencijalnu tjeskobu u temelj ljudske osobnosti tako da je seksualnost intrinzično nesigurna.

Skupina trajnih neurotika – *očajnih za uvjeravanje i u žudnji za olakšanjem*... to je cilj. I postigli su ga!

> *Autor je Bruce G. Charlton, izvorni post* Sexual angst as public policy. *(Ne znam je li opisano namjeravani cilj, ali odgovara konfuziji modernog poimanja.)*

Mladi ne znaju što bi sa svojim životima - BGC

katoliksdnakace.blogspot.com/2022/01/mladi-ne-znaju-sto-bi-sa-svojim.html

Ako pitate suvremene mlade ljude što žele sa svojim životom **oni vam ili neće biti u stanju dati odgovor ili će vam dati odgovor koji otkriva da nemaju stvarni odgovor.**

Nedostatak stvarnog odgovora uključujuje "putovati", imati "kul posao", raditi u inozemstvu, uzeti "godinu za sebe", ili ići dalje s obrazovanjem (bez posebne želje da se upuste u neko zvanje ili profesiju).

***

Uglavnom je želja provoditi vrijeme na što je ugodniji način moguće – druženja s prijateljima, izlaženje na večere, partijanje (opojna glazba, pića i droge), seksualne avanture i psihodrame, usvajanje različitih popularnih životnih stilova i ciljeva, *"kul"* praznici i hobiji ... takve stvari.

Drugim riječima, ne postoji nikakav odgovor.

***

Još važnija, najvažnija, je ona negativna strana; suvremeni mladi ljudi se NE žele vjenčati, i oni NE žele imati djecu.

Ne isključuju tu opciju, ne radi se o tome. Oni žele imati opciju da se odluče za to, u nekom trenutku – *ali ne žele to učiniti za sada...*

Radio bi to odgodili jer... pa... zato što imaju sve te druge stvari (koje smo nabrojali) – niti njih zapravo ne žele posebno raditi (nije vrijedno žrtvovanja) ali te stvari su stvari koje svi drugi rade, pričaju o njima, hvale se na društvenim mrežama itd.

***

Naravno, svi idu na fakultete – ali nedu zbor obrazovanja, nego samo da polože ispite; a ispite ne polažu jer žele raditi nešto posebno – *nego samo zato jer je to korak prema nabrojanim stvarima.*

Općenito, suvremeni mladi ljudi se zapravo ne pripremaju za posao /ulogu/profesiju – *iako će reći da im je to najvažnija stvar (puno važnija od zasnivanja obitelji, naravno!).*

(Zapravo, nikada nije niti bilo puno ljudi - *nekoliko posto muškaraca i manje od jedan posto žena* – koji su istinski motivirani svojim "radom". Posao jednostavno nije stvar koja motivira puno ljudi.)

Iako je studentski život izrazito seksualiziran, suvremeni mladi ljudi čak niti ne pokušavaju pronaći muža ili ženu – *to bi bilo ankul, tužno, jadno, očajno.*

Ukoliko se bave sveučilišnim sportom onda to nije s nekim ciljem nego kako bi ostali u formi (vitki, preplanuli i zategnuti što im pomaže u seksualnim avanturama), ili kako bi potrošili vrijeme, pronašli prijatelje, imali nešto o čemu bi pričali, hvalili se...
Ukoliko traže smisao života, neće se okrenuti religiji nego literaturi samopomoći *(psihoterapiji i duhovnosti)* – što im pomaže u ugodnom trošenju vremena i podržava ih u navedenim stvarima.

***

Živimo u društvu u kojem postoji vrlo ozbiljan, možda terminalni, deficit motivacije – osim motivacije da izbjegnete jedine stvari koje mogu služiti kao stvarni, moćni motivator; brak, obitelj, religija.

Dakle imamo situaciju gdje je motivacija manja od nule, jer najmoćnija motivacija je izbjegavati one stvari koje su u stanju motivirati.

